

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **H. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014, č. j. OAM-48/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014, č. j. OAM-48/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 21. 7. 2014.

V žalobě žalobce namítá porušení ustanovení § 2, § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a § 46a zákona o azylu s tím, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí důvody vedoucí k obavám, že žalobce představuje nebezpečí, vysvětluje pouze všeobecně.

Žalobce dále odkazuje na čl. 31 Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků, publikované pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Ženevská úmluva“), v němž se smluvní státy zavázaly, že „*nebudou na pohyb uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno, nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země*“, a dále na konkretizující Směrnice Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o aplikovatelných kritériích a normách souvisejících

se zajištěním žadatelů o azyl a o alternativách zajištění z roku 2012. V úvahu tedy přicházejí tři účely, které v individuálních případech odůvodňují zajištění a jsou v souladu s mezinárodním právem. Těmito důvody jsou veřejný pořádek, veřejné zdraví a národní bezpečnost. V souvislosti s pojmem „veřejný pořádek“ žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 Azs 4/2010-151, a rozhodnutí NSS ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, z nichž mj. plyne, narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Obdobné závěry pak podle žalobce plynou i z judikatury Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“), z níž cituje relevantní pasáže například z rozsudku ve věci *Bouchereau* (bod 35).

Žalobce připouští, že porušil svou právní povinnost a pobýval nelegálně na území ČR, nicméně je toho názoru, že takové porušení zákona o pobytu cizinců nepředstavuje dostatečně závažnou hrozbu dotýkající se základního zájmu společnosti. Žalovaný dle jeho názoru neprokázal, že jeho chováním došlo ke skutečnému, aktuálnímu a závažnému ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Proto navrhuje, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se porušení zákona či mezinárodní smlouvy při rozhodování věci nedopustil. K námitce, že správní orgán nepostupoval v souladu s právními předpisy, včetně mezinárodních úmluv, a nedbal o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu, odkazuje žalovaný správní orgán na shromážděný spisový materiál a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvádí, že skutečnosti, z nichž vycházel ve svém rozhodnutí, jsou plně seznatelné. Konkrétně žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí poukázal na to, že se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění z území České republiky a žalobce se v době, kdy učinil prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu, nacházel v zařízení pro zajištění cizinců. Do ČR přicestoval žalobce z Ukrajiny přes Turecko, Řecko, Itálii a Rakousko na počátku roku 2014, dne 12. 3. 2014 byl kontrolován hlídkou Policie ČR, aniž by jí byl schopen prokázat svou totožnost, na hlídku pokřikoval cizím jazykem a nespolupracoval. Ani po poskytnutí součinnosti se nepodařilo ověřit totožnost žalobce. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že vlastní cestovní doklad s vízem, které ho opravňuje k pobytu na území ČR. Tyto doklady však nechal u kamaráda, se kterým se seznámil na hlavním nádraží v Praze, nezná jeho pravé jméno (pouze přezdívkou), ani jeho adresu. Když byl hlídkou přivezen na ulici, kde měl bydlet kamarád, v označeném domě nikdo žalobcova kamaráda neznal. Před Policií ČR uvedl žalobce jako zemi své státní příslušnosti Ukrajinu, resp. Gruzii. Lustrací dostupných databází však bylo Policií České republiky zjištěno, že žalobcem uvedená totožnost není evidována a jeho totožnost tak nebylo možno ověřit. Žalobce dále ke své celkové životní situaci uvedl, že žije na ulici, nepracuje, nemá finanční prostředky na pobyt na území (pouze má příležitostné brigády), zmínil též užívání návykových látek. Dále uvedl, že není zdravotně pojištěn a na území ČR se dopustil krádeže.

Z těchto zcela konkrétních skutečností, plně individualizovaných k osobě žalobce učinil tedy žalovaný závěr o existenci důvodného nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Na základě výše popsaného skutkového stavu, který nevychází pouze a výhradně ze samotného faktu nelegálního pobytu žalobce na území ČR, nýbrž z celkových souvislostí jeho pobytu na území ČR a popsaného individuálního chování žalobce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, má žalovaný za to, že dostatečně uvedl, na základě jakých skutečností dospěl ke svému závěru o existenci hrozby pro veřejný pořádek ČR ze strany žalobce. Podle ustanovení § 46a zákona o azylu se při posuzování věci nemusí jednat pouze o situace, kdy již došlo k zásahu do veřejného pořádku ze strany cizince, nýbrž postačuje důvodná domněnka o možném nebezpečí pro veřejný pořádek. K výše uvedeným skutečnostem, které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí popsal, nezaujímá žaloba žádné stanovisko, taktéž je nečiní nijak spornými, včetně zjištění nelegálního pobytu žalobce na území, nelegálního výkonu práce, absence zdravotního pojištění, nepředložení cestovního dokladu a víza při kontrole pobytu příslušnému orgánu a dalšího porušování právních předpisů. Pokud žaloba namítá, že závěry ohledně možného ohrožení veřejného pořádku musí být učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu, žalovaný má za to, že tak ve svém rozhodnutí učinil. Taktéž má žalovaný za to, že povaha a intenzita ve správním rozhodnutí popsaného chování žalobce jednotlivé a zejména pak v jeho součtu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (tj. zájmu společnosti na dodržování právního řádu). Správní rozhodnutí tak nevychází pouze ze samotného faktu zjištění nelegálního pobytu žalobce na území ČR při kontrole Policií ČR. K jakým případným individuálním skutečnostem či k jakým celkovým okolnostem života by měl žalovaný v případě žalobce ještě dále přihlídnout, žaloba konkrétně neuvádí.

Žalovaný je toho názoru, že správní rozhodnutí není v rozporu s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a to ani s v žalobě namítaným čl. 31 Ženevské úmluvy. Ani tato úmluva totiž nevylučuje zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 13. 3. 2014 byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-101521-16/ČJ-2014-000022, žalobce zajištěn podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Dne 17. 3. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Dne 21. 3. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 21. 7. 2014. V odůvodnění konstatoval, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že s výše jmenovaným bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-101521/ČJ-2014-000022 ze dne 13. 3. 2014, zahájeno správní řízení o vyhoštění z České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a následně byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-101521-16/ČJ-2014-000022 ze dne 13. 3. 2014, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové. Šetřením žalovaného bylo zjištěno, že žalobce

přicestoval na území ČR první týden v únoru roku 2014. Dne 12. 3. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na adrese Praha 1 – Nové město, ul. Washingtonova 23, kde nebyl schopen prokázat svou totožnost, na hlídku pokřikoval cizím jazykem a nespolupracoval.

Dne 13. 3. 2014 byl s žalobcem Policií ČR sepsán protokol o podání vysvětlení, kde ke své identitě uvedl, že se jmenuje A. G., nar. a je státním příslušníkem Ukrajiny. Dále sdělil, že vlastní cestovní doklad s vízem, které je platné a opravňuje ho pobývat na území ČR. Neví, na jak dlouho je vízum platné. Cestovní doklad i s vízem však nechal u kamaráda, kterého zná asi 14 dní a seznámil se s ním v Praze na hlavním nádraží. Neví, kde kamarád bydlí, nezná jeho adresu, nikdy u něj nebyl a nezná ani jeho pravé jméno, pouze přezdívkou R. nebo R.. Následně byl žalobce dovezen do ulice, kde by měl dle jeho slov kamarád bydlet. Na místě bylo zjištěno, že v domě, který označil, jeho kamaráda nikdo nezná. Do protokolu žalobce dále uvedl, že užívá návykové látky, nemá stálou adresu, žije na ulici, nepracuje, pouze si příležitostně vydělává na brigádách, nemá dostatek finančních prostředků na pobyt a případné vycestování, není zdravotně pojištěn a na území ČR se dopustil krádeže.

Dále žalovaný zjistil, že do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobce uvedl, že do ČR přicestoval z Ukrajiny, jel přes Turecko, Řecko, Itálii a Rakousko, ČR byla cílovou zemí jmenovaného, chtěl zde začít pracovat. Dodal též, že si není vědom svého protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem na území ČR, protože si myslí, že zde může pobývat na vízum, které má v cestovním dokladu. Vízum bylo vydáno na zastupitelském úřadu Řecka v Kyjevě na Ukrajině dne 7. 12. 2013 a je stále platné.

Při jednání soudu žalobce objasnil skutečnosti týkající se jeho pobytu na území České republiky. Uvedl, že neužívá žádné návykové látky, pouze léky na tlumení bolesti, která je následkem operace ledvin. Na ulici dlouhodobě nežil, pobýval nejprve v nájmu v Rudné a poté odjel do Prahy, kde se měl setkat s člověkem, který mu měl zajistit ubytování a následně i zaměstnání a prodloužení víza. V Praze pak byl bez ubytování pouze jeden den, ale další dny již pobýval na bezplatné ubytovně. Potvrdil, že v ČR pracoval nelegálně. Pokud jde o zmiňovanou krádež, vzal si jednu čokoládovou tyčinku. Dále se žalobce zmínil o zdravotních potížích, které jsou následkem operace ledvin.

Žalovaný u jednání soudu uvedl, že i přes uvedení upřesňujících skutečností je třeba setrvat na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce pracoval v ČR bez pracovního povolení, nebyl zdravotně pojištěn a odcizením věci, byť v malé hodnotě, se dopustil protiprávního činu. Pokud jde o zdravotní potíže, nebylo důvodu se jimi v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zabývat, neboť v té době žalovaný nedisponoval dostatečnými indiciemi pro to, aby v tom směru vedl širší dokazování.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič

nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí podle odstavce 1 zkoumá, zda důvody setrvání žadatele v přijímacím středisku trvají. Podle téhož ustanovení má žadatel právo požádat o přezkoumání důvodů setrvání v přijímacím středisku, a to po uplynutí jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě.

Žalobce předně upozorňuje na nedostatky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž postrádá vyjádření důvodů výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC, kdy zcela chybí konkrétní důvody obavy správního orgánu, že bude žalobce narušovat veřejný pořádek. Tato výtka však není oprávněná, neboť z rozhodnutí žalovaného zřetelně vyplývá, že jednání žalobce žalovaný považuje za nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tento závěr učinil žalovaný na základě zjištění, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, při kontrole hlídkou Policie ČR nebyl schopen prokázat svoji totožnost a s Policií ČR nespolupracoval. Žalovaný přihlédl též k tomu, že žalobce užívá návykové látky, nemá stálou adresu, žije na ulici, nepracuje (pouze si příležitostně vydělává na brigádách), nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt na území ČR a pro případné vycestování z jejího území, není zdravotně pojištěn, a na území ČR se dopustil krádeže. Rozhodnutí žalovaného pak obsahuje odkazy na správná ustanovení právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno a není nijak vnitřně rozporné. Naopak je vystavěno na logických argumentech a konkrétních skutkových zjištěních a je z něj na první pohled patrné, jak a z jakých důvodů bylo v posuzovaném případě rozhodnuto. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Žalobce pak věcně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou

činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR a na řadu dalších výše uvedených skutečností. Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V dané věci to však nebyl pouze nelegální pobyt žalobce, který žalovaného vedl k rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný v této své úvaze vyšel i z řady dalších skutkových zjištění. Konkrétně z toho, že žalobce při kontrole hlídkou Policie ČR nebyl schopen prokázat svoji totožnost a s Policií ČR nespolupracoval, že žalobce užívá návykové látky, nemá stálou adresu, žije na ulici, nepracuje (pouze si příležitostně vydělává na brigádách), nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt na území ČR a pro případné vycestování z jejího území, není zdravotně pojištěn, a na území ČR se dopustil krádeže. Krajský soud je toho názoru, že po přistoupení těchto skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Ačkoli při jednání soudu žalobce řadu okolností svého pobytu na území ČR upřesnil a je třeba konstatovat, že tyto nové skutečnosti již nestaví žalobce do tak špatného světla, jako tomu bylo v době, kdy rozhodoval žalovaný, přesto soud nemohl přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž skutečnosti, které byly součástí správního spisu (konkrétně plynuly z rozhodnutí Policie ČR ze dne 13. 3. 2014) v době před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nezpochybnil. Měl k tomu přitom příležitost, neboť jeden den před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí (dne 20. 3. 2014) s ním byla za přítomnosti tlumočnicka sepsována žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak neměl důvod pochybovat o skutečnostech plynoucích z rozhodnutí Policie ČR. K těmto novým skutečnostem pak s ohledem na koncentrační zásadu nemůže přihlížet ani soud, neboť ani v žalobě žalobce tyto konkrétní skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, nezpochybňuje; nenamítá ani obecně, že by skutkový stav byl zjištěn nesprávně. Hodnotí-li tedy soud správnost rozhodnutí žalovaného na základě skutkového stavu, který zjistil žalovaný, ztotožňuje se s jeho závěry, tj. že tu byla dána důvodná domněnka, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. Toto opatření přitom lze s ohledem na shora uvedené považovat za nezbytné a přiměřené a neodporuje tak ani zásadám plynoucím z Ženevské úmluvy. Nelze též tvrdit, že by žalovaný při svém rozhodování nevycházel z osobního chování žalobce.

Soud se pak nemohl zabývat ani otázkou žalobcova zdravotního stavu, a to opět z důvodu chybějící žalobní námitky, neboť platí, že soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Možnost uplatňovat žalobní námitky je pak koncentrována k okamžiku podání bezvadné (a tedy z hlediska uplatněných žalobních bodů projednatelné) žaloby. Je nicméně třeba připustit, že i tato skutečnost by v řízení mohla být relevantní, neboť podle § 46a odst. 1 zákona o azylu nelze povinnost setrvat v ZZC uložit osobě s vážným zdravotním postižením. To, že žalobce danou skutečnost nenamítal, ovšem neznamená, že žalobce i do budoucna ztrácí možnost, aby byly tyto skutečnosti hodnoceny jako relevantní pro jeho povinnost setrvat v ZZC. Přesně na tyto situace (kdy například nevyšlo při prvním rozhodování žalovaného najevo, že jde o zranitelnou osobu, a tyto skutečnosti jsou zjištěny až v průběhu dále probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně) míří právní úprava v § 46a odst. 5 zákona o azylu, který zavádí i průběžný přezkum toho, zda důvody pro setrvání žadatele v přijímacím středisku trvají; žalovaný tento přezkum provádí buď ex officio nebo k žádosti žadatele. Tuto žádost lze přitom podat po uplynutí jednoho

měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li žadatel proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě. Právní mocí tohoto rozsudku se tak žalobci otevírá možnost žádat o shora popsany přezkum. Pro úplnost lze dodat, že o tomto svém právu byl žalobce poučen již v žalobou napadeném rozhodnutí.

Krajský soud tedy neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 17. dubna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Vlasáková